

NÉPSZABADSÁG

1958. május 3, szombat

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI LAPJA

XVI. évfolyam, 104. szám

Félmillió budapesti dolgozó ünnepi felvonulása

244 Országszerte lelkes tömegek köszöntötték május elsejét

Az első igazi tavaszi napra ébredt a főváros népe május elsején, a munkásság nagy, nemzetközi ünnepén. Napsugaras fényözönben ragyogott a vörös és nemzetiszínű lobogókkal gazdagon feldíszített város. Az utcák már a reggeli órákban benépesültek. A kerületekben zenés ébresztők köszöntötték a dolgozókat. Nyolc óra után az ünneplők tízezei indultak el a Dózsa György út és a környező utcák felé, az egyes kerületek kijelölt gyülekező helyeire. Csepelről vörös és nemzetiszínű zászlók ezrei alatt, vidám nótaszóval jöttek a munkások, s velük egy időben indultak útnak a főváros szívébe Angyalföld, Kőbánya, Óbuda és más kerületek dolgozói, hogy tüntető felvonulásaikkal tegyenek hitet a béke, a nemzetközi proletársolidaritás, pártunk és kormányunk politikája mellett.

Már jóval a felvonulás kezdete előtt sorokba rendeződött, végeláthatatlan emberoszlopok álltak a Thököly úton, az Ajtóssy Dürer soron, a Dózsa György út és a Népstadion között és a környező utcákban. A várakozás perceit itt is, ott is vidám zeneszó, sűrűn felhangzó ének színesítette. A Landler Jenő utcában, a Bethlen tér sarkán, a több mint húsz esztendeje alakult Munkásdalárda, a Vándorkórus és a Munkásörtség Központi Férfikara rögtönzött hangversenyt. Másutt táncscsoportok, üzemi zenekarok, táncoló fiatalok szórakoztatták az indulás kezdetéig a felvonulókat. Sorra csendültek fel az ismert munkásmozgalmi dalok, ezrek és ezrek énekeltek; Vörös Csepel vezesd a harcot...

A hatalmas felvonulási tér gondos kezek munkája nyomán ünnepi díszben pompázott. Pontosan tíz órakor megszólaltak a harsónak, a díszemlényen elfoglalta helyét Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke, Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkára, dr. Münnich Ferenc, a Minisztertanács elnöke. A díszemlény két oldalán, a tribünökön a munkásmozgalmi idős harcosai, a fővárosi üzemek, vállalatok, intézmények kiváló dolgozói foglaltak helyet. Ugyancsak innen tekintették meg a magyar főváros népének felvonulását a külföldi szakszervezeti küldöttek tagjai,

valamint a budapesti diplomáciai képviseletek számos vezetője és tagja.

Már háromnegyed tízkor ott állt a Dembinszky utca sarkán az ünnepi felvonulás kezdete. Mögöttük vagy 20 méterre az útvonal teljes szélességében sorakozik fel az először elvonuló hét oszlop: Angyalföld és Újpest dolgozói, a KISZ négyezer egyenruhás fiatalból álló díszszakasza, a VIII. és a IX. kerület, Csepel és a XXII. kerület dolgozói.

Tíz óra előtt négy perccel Apró

Antal, Biszku Béla, Fehér Lajos, Fock Jenő, Kállai Gyula, Kiss Károly, Marosán György és Somogyi Miklós, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjai, Komócsin Zoltán és Nemes Dezső, a Politikai Bizottság póttagja, Révész Géza vezérezredes, honvédelmi miniszter, Gáspár Sándor, a SZOT főtitkára, dr. Pongrácz Kálmán, a fővárosi tanács végrehajtó bizottságának elnöke, a Budapesti Pártbizottság és a szakszervezetek vezetői érkeznek a térre, hogy üdvözöljék a felvonuló dolgozókat.

A párt és a kormány vezetői a felvonulók között

„Jó reggelt, elvtársak! Erőt, egészséget! Bizony, szép időnk lesz ma!” — hangzik mindenhol. De nemcsak az oszlopok első sorait üdvözlik a vezetők. És amerre járnak a párt, a kormány vezetői, mindenütt felzúg a taps és felhangzik a kiáltás: „Eljen a párt!” Apró Antal és Révész Géza végül is a csepellekkel tart, Kiss Károly az újpesti, Biszku Béla az angyalföldi, Kállai Gyu-

la a IX. kerületi, Marosán György a VIII. kerületi, Fehér Lajos és Somogyi Miklós pedig a XXII. kerületi dolgozók csoportjában beszélget. Fock Jenő és Komócsin Zoltán a KISZ menetoszlop élén látható.

Mielőtt elindulnának a menetel, Marosán György államminiszter, a Budapesti Pártbizottság első titkára az emelvényre lép, hogy üdvözölje a főváros felvonuló dolgozóit.

Marosán György elvtárs üdvözlő beszéde

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a forradalmi munkás-paraszt kormány és a Szakszervezetek Országos Tanácsa forró testvéri üdvözléssel köszöntötte a budapesti dolgozókat.

— Barátnak és ellenségnek egyaránt mutatjuk: nézzétek szabad, derűs sorainkat, nézzétek és lássátok, hogy akik menetelnek, győzelmet ünnepelnek — mondja. — Érzik erejüket és tudják: ahogy ma együtt menetelnek a szocializmus építéséért, úgy együtt fognak belépni a kommunizmusba is. Nézzétek tömör, egységes sorainkat. Közöttünk kéz a kézben a kommunisták és pártönkivüliek, akik nap mint nap látják és tapasztalják, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt miként tetézi az elmúlt tizenhárom év eredményeit és viszi újabb győzelemre a szocializmus ügyét. Nézzétek: akik itt menetelnek, látták és hallották drága barátainkat: Hruscsov elvtársat és a többi szovjet vezetőt beszélgetni a mi népünkkel, érezték forró kézzorításukat

és annak a nagyszívű népnek segítőkészségét, amely már kétszer szabadította meg hazánkat a fasiszta elnyomástól. Mi, budapesti dolgozók innen üzenjük a világnak, tudjátok meg: mi, budapesti százezrek vörös zászlóink száza alatt menetelve arra gondolunk — és biztosak vagyunk benne —, hogy ez a mai erőmutatásunk és tüntetésünk minden imperialista tiltakozó intézkedés ellenére segíteni fog Párizsban, Rómában és máshol is, s előre viszi a munkásmozgalmat, a haladás ügyét. Jól tudjuk, hogy a nemzetközi munkásosztály, a Szovjetunió vezetete szocialista tábor ereje csak úgy képes betölteni nagyszzerű hivatását a béke és a népek boldogulása érdekében, ha mi, magyarok is mindannyian megteesszük internacionalista kötelességünket.

Drága barátaink, kedves elvtársak! Pártunk Központi Bizottsága nevében kívánom, hogy érezzék jól magukat a mai találkozón. Szórakozzanak vidám szívvel a derekasán végzett munka

(Folytatás a 2. oldalon.)

A magyar dolgozók lelkes május elsejei ünnepségei

(Folytatás az 1. oldalról.)

tudatában és kívánom, hogy az elkövetkezendő hétköznapokon eddigi szép eredményeiket újabb

sikerekkel tetézzék szocialista hazánk üdvére, a nemzeti munkásmozgalom erejének növelésére. — Hosszán tartó nagy taps fogadja Marosán elvtárs szavait.

Az ünnepi felvonulás

Munkásinduló hangja tölti meg a hatalmas teret s a Thököly út irányából a Hősök tere felé megkezdődik az ünnepi felvonulás. Virágfüzérekkel alkotott hatalmas betűk formálják ki a jelszót a menet élén: Éljen május 1. Ezután munkásörök menetelnek. Nemzetiszínű zászlókkal, a nemzetköziség vörös lobogóival. A népi demokratikus országok zászlóit is ott találjuk, hirdelve népeink testvéri összefogását.

A tribünökön felzúg a taps. Háromezer úttörő vonul a Dózsa György úton. Csapatzászlók, színes kendők erdeje teszi színpompássá a felvonulást. Az Úttörővasút zenekarának indulóira katonásan menetelnek. Örömmel fejezzük fel közöttük a Gyermekváros kis lakóit is, akik a díszemlény előtt 150 fehér galambot röppentenek a magasba. Benépesül a széles Dózsa György út. Apró májuskákat, szalagos, virágos vőfélybotokat lobogtat a szél. A gyerekek oszlopának végén jól eső derűséget keltenek a rolleres úttörők. Utánuk hetvenes sorokban az üzemek, hivatalok dolgozói jönnek és a kerületek lakossága. Munkásasszonyok, katonák, szülők, akik kézen fogva vezetik vagy vállukon hozzák a gyerekeiket. S mindenütt ott látjuk a kiszes fiatalokat, akik vörös és nemzetiszínű zászlók alatt vonulnak föl és a béke világoskék zászlóit lengetik. Imponáló erő és derűs jókedv árad a felvonuló tömegből, amikor a legnagyobb munkáskerületeink — Angyalföld, Újpest, a VIII., a IX. kerület, Csepel és a XXII. kerület munkássága a tribünök elé érkezik. Hangszórók üdvözlő szavakkal köszöntötték őket s betöltötték a teret a felvonulók Éljen! kiáltásai. Sorra jöttek a nagybudapesti üzemek dolgozói, iparunk büszkeségei. Majd négyezer egyenruhás kizsista következnek. A jókora térség visszhangozza szavalókórusaik jelmondatait: „KISZ, KISZ, hurra!” „A párt és a KISZ győzelemre visz.” A tribün közönsége csupa figyelem. Mindenki izgatottan várja, mikor ér üzemre vagy hivatalra látótávolságba. Az ismerősök kitérő örömmel üdvözlnek egymást. Az egész felvonulás egyetlen színpompás forgatag. Munkásindulótól, felvonulók vidám nótáitól hangos a tér, rögtönzött táncbemutatók tarkítják a menetet, léggömb-erdők emelkednek a magasba. Persze sok léggömb nem „éli meg” a felvonulás végét s gyakran hallani egy-egy luftballon elpukkadását. Az egyik nagy léggömbbel, amely propánbután-gázzal volt töltve, szintén ez történt. Ez elég nagy, messzire elhallatszó pukkanást okozott s néhány embert megijesztett, sokakat megnevettetett.

A nagyüzemek után kórházak, rendelőtintézetek, tanácsok, hivatalok, vállalatok dolgozói lépnek fel. Az üzemek dolgozóival együtt köszöntik a május elsejét, éltetik a népek barátságát, népünk vezetőit, a pártot. S sok ezer munkásasszony felvonulása következik. A Hazai Pamutszövő, az Újpesti Gyapjűszövőgyár dolgozói, a májuskákkal, virágcsokorral pompázó menet egyik leg-

üdébb színfoltja. Mögöttük a Duna Cipőgyár, a Tánácsos Bőrgyár és az Újpesti Bőrgyár munkásai haladnak. Vasutasok következnek, s éneklük a jól ismert indulókat. Az egyetemi ifjúság is ott menetel a májusi sorokban. Az Orvostudományi Egyetemről, a Műszaki Egyetemről, az Eötvös Loránd Tudományegyetemről népes küldöttségek képviselték az üzemek hallgatóit és a professzori kart. A sok ezer diákot a kereskedelmi vállalatok, kézműipari és kisipari szövetkezetek követik, majd a Munkügyi Minisztérium tanintézetének növendékei érkeznek különoszlopban. Hatalmas földgömb tűnik fel a téren. A XI. kerület üzei menetelnek utána. A külső kerületek hosszú sorában nemcsak az üzemek, hanem a termelőszövetkezetek is elküldték képviselőiket. A Dózsa, a Kossuth és a Micsurin tsz tagsága is együtt ünnepelte a munkásokkal május elsejét.

Három és fél órán át hömpölygött az emberáradat. Félmillió felvonuló köszöntötte az idei ün-

nepeket. S nem csitult a jókedv. Az a derűs nyugalom, mely napjainkat egyre inkább bearanyozza, ott látszott a felvonulók szemében is. Nagy szavak nélkül mondhatjuk: kevés ilyen bensőséges hangulatú május elsejei ünneplésre emlékezhetünk vissza. Csak az jött el mostani ünnepünkre, akit a szíve húzott a májusi sorokba, aki valóban ünnepelni akart. A méreteiben is páratlan felvonulást az ünneplő emberek derűs, jó hangulata jellemezte. Az idej május 1-i jó folytatása volt a tavalyi májusi felvonulásnak és az idej felszabadulási ünnepségünknek, amikor ugyancsak félmillió ember szorongott a Dózsa György úti díszemlény előtt, hogy Hruscsov és Kádár elvtárs beszédét meghallgassa. Közvetlen, meleg emberi kapcsolat jellemzi ezeket a találkozásokat, a gyárakban, a szövetkezetekben és az ünnepségeken.

Ilyen hangulatban érkezett el a felvonulás utolsó jelenete: a Testnevelési Főiskola növendékei vonultak a térre, s a díszemlény előtt ötágú csillagot formálva, üdvözölték a párt és a kormány vezetőit. Ezzel ért véget Budapest dolgozó népének három és félórás ünnepi felvonulása, amelyben fővárosunk dolgozói újra hitet tettek a szocializmus, a proletár nemzetköziség eszméi, a béke és a népek barátsága mellett.

Lebírhatatlan erőt sugárzó állásfoglalás volt!

Dr. Münnich Ferenc nyilatkozata a magyar dolgozók május elsejei seregszemléjéről

A Magyar Távirati Iroda munkatársa kérdést intézett dr. Münnich Ferenchez, a forradalmi munkás-paraszt kormány elnökéhez, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjához a főváros dolgozóinak május elsejei felvonulásáról, az ország népének nagy seregszemléjéről.

A kormány elnöke a kérdésre válaszolva a következőket mondta:

— Azt hiszem, mindenki — aki ezen a gyönyörű tavaszi délelőttön ott volt a Dózsa György úton — saját szemével győződhetett meg arról, hogy Budapest dolgozóinak imponáns május 1-i felvonulása hatalmas energiát, lebírhatatlan erőt sugárzó állásfoglalás volt. Félmillió ember, munkás, paraszt, értelmiségi, idős és fiatal tett hitet pártunk és kormányunk politikája mellett, a magyar-szovjet barátság, a proletár nemzetköziség, a béke ügye mellett. Tanúságtétel volt ez arról, hogy munkásosztályunk, dolgozó népünk helyesli a párt és a kormány intézkedéseit az ellenforradalmi támadás visszaverésében, a konszolidáció gyors megteremtésében, támogatja szocialista építésünket, az életszínvonal megszilárdítását és emelését célzó terveinket, s küzd a jövőben is azok megvalósításáért.

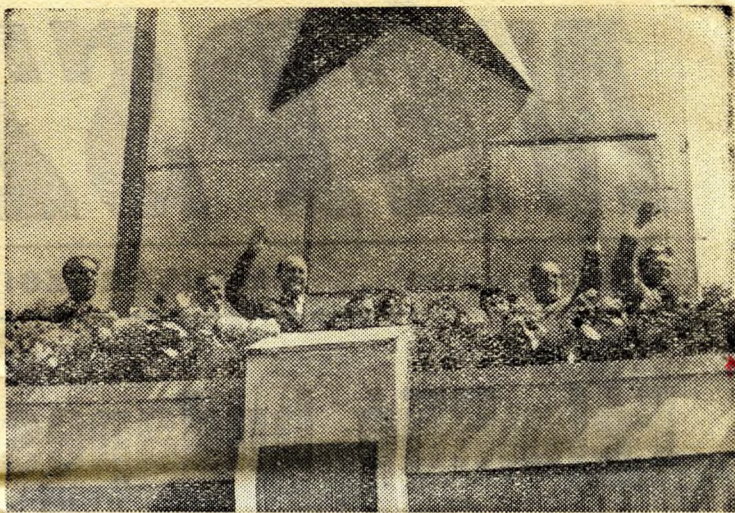
Ez az imponáns májusi ünnepi barát és ellenség előtt egyaránt kifejezte népünk öntudatát, a jövőbe vetett bizalmát, ügye legyőzhetetlenségébe vetett hitét. A tömegek jelszavakban és viharos ünneplésben is kifejezést adtak a Szovjetunió vezette békétábor iránti ragaszkodásuknak, harc-készségüknek a béke védelmében. Mély hatást gyakorolt rám

— s azt hiszem ezt pártunk és kormányunk többi vezetőjének nevében is mondhatom — a budapesti dolgozók felvonulásának optimizmust sugárzó derűs hangulata, ötletekben, színekben gazdag menete.

A május elsejei seregszemle egyszersmind a nép és vezetőinek közvetlen találkozására is volt. Megnyilvánult ez többek között abban, hogy a Politikai Bizottság tagjai, a kormány, a tömegszervezetek vezetői együtt indultak és meneteltek a felvonuló százazrekkel, s később, a munkásünnep délutánján együtt szórakoztak a népi ünnepélyeken, utcabálokon. S ezeken a vidám összejöveteleken, táncos mulatságokon soha ilyen nagy számban nem ünnepelték még május elsejét — jókedvűen, bizakodóan.

A derűs csütörtöki napon Budapest szíve ott dobogott az utcákon, a Dózsa György úton — ahová félmillió ember öntudatának, lelkiismeretének szavára hallgatva ment el, nem pedig valamiféle kényszer hatására! — továbbá a Hősök terén — ahol nyolcvanezeren táncoltak, vigadtak az ünnep estéjén —, a Margitszigeten, a Városligetben, a Népligetben, a Városmajorban.

Amikor Budapest dolgozóinak feledhetetlen májusi tüntetéséről beszélek, hadd említsem meg, hogy a fővárosi május elseje lelkes, közvetlen, derűs hangulata jellemző volt a vidéki felvonulásokra és ünnepségekre is. Országunk dolgozóinak milliós köszöntötték a proletár nemzetköziség ünnepét, s a munka ünnepén megnyilvánult egység szilárd biztositéka népünk további fel-emelkedésének. (MTI)

A díszemlényen. Balról jobbra: Fock Jenő, Dobi István, Kádár János, dr. Münnich Ferenc és Marosán György elvtársak.

KISZ-fiatalok a felvonuláson.

Majálisvárosban — piros szívvel

Egyetlen óriásmajális volt Budapest május első napjának délutánján és estéjén. Délelőtt még piros zászlók tízezrei lobogtak az emberek kezében végig az utcák során, a Dózsa György úton, a Hősök terén. Béke, béke — dobogták a szívek; béke, béke — csendült az ajkakon. S a Dózsa György útról kiáradt az ünneplő tömeg — mint a tenger — a mellékutcákba, a ligetbe. Aztán végighullámozott a város, megtöltötte a Margitszigetet.

Már kora délután hatalmas izgalom volt a Margitszigeten. A naptól és a sietségtől kipirult arcú gyerekek az Úttörő Stadion sport- és játékdélutánjára, meg a minden eddigig felülmúló nagyszabású rollerversenyre özönlöttek, a felnőttek meg ott szorongtak a szabadtéri színpadok nézőterén. Csodálatosképpen most is sokan használták a „kerítésbérletet”, sőt még a színészbejáró környékét is

megszállták az emberek — úgy, hogy a művészeknek valósággal diadalmenetben kellett bevonulniuk a színpadra. Ott szurkolt a tömeg a szigeti sportpályák eseményeinél is. Kosárlabda, tenisz, cselgáncs, súlyemelés, birkózás és ki tudja, hogy még milyen sportok szerepeltek a műsoron. S mindennél mosolyt, vidámságot lehetett látni az arcokon.

Estére a Dózsa György úti utcabátra gyűlt össze a fiatalok. A vakító reflektorok fényében azonban bárki láthatta, hogy az idősebbek sem vetették meg a szórakozásnak ezt a fajtáját. A rádió tánczenekarának ütemeire sok-sok ezer pár járta a tangót, a keringőt, a csárdást.

Majálisváros volt Budapest május elsején. Pirosuló arccal és piros szívvel ünnepelt a város népe. Köszöntötte a munkát, a békét, és erősödő, szépülő rendünket, a szocializmust.

A csepeli dolgozók menetének élén Apró Antal és Révész Géza elvtárs.

Munkások és parasztok együtt ünnepeltek május elsején.

Jólesik egy kis frissítő a menetben.